

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

ΤΟΥ ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ

Ο ΓΥΙΟΣ ΤΟΥ ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
 αγγί είχε προχωρήσει. Κοντοζύγωνε ή ώρα της ανατολής. Έπρεπε να προφτάσει να γυρίσει στον καταραμένο λόφο του ο άπαισιος βρυκόλακας, πριν προβάλλει πίσω απ' τ' αβντά το άστρο της ημέρας.

Γι' αυτό έφευγε έτσι ξαφνικά, γρήγορα, δαμιονισμένα, κάνοντας το δάσος ν' άντηχη και να βουίξει στο πέραςιά του...

Θά ήταν έντελώς άσκοπο το να τρέξει κατόπιν του καταραμένου τέρατος... Γι' αυτό πλησίασα, χωρίς να κάνω καιρό, τον γυιό μου, γονάτισα κοντά του, πήρα το κεφάλι του στα γονάτά μου και του φώναξα, πνιγμένος απ' την όδνη:

— Παιδί μου!... Παιδί μου!...

Τά χείλη του γυιού μου σάλεψαν ελαφρά, τ' άβλεφαρά του άνοιξαν, τ' άθλιά του μάτια με κτύπησαν, μά δέν μούδωσε καιμιά άπάντησι.

Ήταν μουσκεμένος στο αίμα!...

Έφερε μιά βαθεία πληγή στο κεφάλι του και χωρίς να χάσω καιρό, έβγαλα το μαντήλι μου και του την έδεσα για να σταματήσω την ακατάσχετη αίμορραγία.

Άρπαξα έπειτα ένα κλαδί που κρεμόταν πάνω απ' το κεφάλι του και το κούνησα ελαφρά, έτσι ώστε να πέσουν στο πρόσωπό του ή στα λάγρες της βροχής που χρέμονταν στα φύλλα.

Ή δροσιά αυτή τον μισέφερε στις αισθήσεις του.

— Στέφανε!... Παιδί μου! του είπα.

Ο γυιός μου κτύπησε πλάι τον νεκρό της αδελφής του πουχε γλυτώσει απ' τ' άνγία του Βρυκόλακα, άναστενάξε μ' άνασοφίσι και κατόπιν, καταβάλλοντας μεγάλη προσπάθεια, μου είπε:

— Πατέρα... τον είδα!...

Ήρθαμε πρόσωπο με πρόσωπο... Τον είδα καλά... Δέν είν' έκεινος...

— Τι θές να πής, παιδί μου; ρώτησα μη καταλαβαίνοντας τα λόγια του.

Μά ο γυιός μου δέν μού άπάντησε.

Τά μάτια του ξανάκλεισαν κι' άτόμεινε άναίσθητος στην άγκαλιά μου.

Ήμιον σάν τρελλός, δέν ήξερα τί να κάνω...

Βρισκόμουν άνάμεσα στα δύο παιδιά μου, το ένα νεκρό και το άλλο βαρεία πληγωμένο...

Άκούμπησα το κεφάλι του γυιού μου ελαφρά πάνω στη γλόη και πλησίασα σ' ένα μέρος που είχε μαζευτεί άρχετο βροχόνερο. Γέμισα τις φοιχτες μου, ξαναγύρισα κοντά του και του το ήρριξα στο μισάνοιχτο στόμα του.

Πάλι τ' άβλεφαρά του άνοιξαν τότε.

Και τραύλισε ξανά:

— Δέν είν' έκεινος... δέν είν' έκεινος... Τον είδα!...

— Παιδί μου... καιμένο μου παιδί, τί θές να πής; ρώτησα.

Μά ο γυιός μου δέν μούδωσε άπάντησι.

Είχε χάσει άρχετο αίμα κι' ή έξάντλησι του ήταν μεγάλη.

Ο άπαισιος ζώνερος τον είχε τραυματίσει βαρεία.

Έσκιηρά όστόσο κοντά του και του φώναξα με εντριμμένη φωνή:

— Στέφανε!

Κουνήθηκε ελαφρά και ψιθύρισε κάτι άνάμεσα στα δόντια του χωρίς να καταλάβω τί έλεγε.

Ή βροχή είχε πάψει εντελώς.

— Στέφανε, του φώναξα και πάλι, φτωχό μου παιδί, θά κάνης κουράγιο να γυρίσουμε σπίτι; Δέν μού μιλάς, παιδάκι μου;

Τά μάτια μου είχαν βουρκώσει...

Έκλαγα σάν μικρό παιδί...

Πέντε-δέκα λεπτά περάσανε έτσι. Κι' έξαφνα τ' άμάτια του γυιού μου φωτίστηκαν. Πήρα τότε τ' αγωμένα χέρια του άνάμεσα στα δικά μου.

— Παιδί μου! του ψιθύρισα στοργικά.

— Πατέρα μου! μ' άποκριθήρες.

Μιά δυνατή άνατριχίλα τράνταξε το κορμί μου.

— Θά φύγουμε άμέσως, παιδί μου, του είπα. Θά γυρίσουμε σπίτι. Θά δέσω τη νεκρή αδελφή σου στο ένα ζώο, θ' άνέβω στο άλλο και θά σε πάρω στην άγκαλιά μου...

Ο γυιός μου κούνησε ελαφρά το κεφάλι του.

— Είμια βαρεία πληγωμένος, πατέρα... Σήκωσε όλόκληρο κλαδί δέντρου και με χτύπησε στο κεφάλι... Μά τον είδα... Πηρόφτασα και τον είδα... Τούρριξα... Και τον πέτυχε ή σφαίρα μου, γιατί ούθλιαξε άγρια... Ούθλιαξε από πόνο κι' όργη, γιατί είδα το πρόσωπό του... Θυμάσαι τί σου είπα πριν, πατέρα;... Δέν είν' έκεινος, όχι... όχι...

Τά ίδια λόγια πάλι... Τι έννοουσε μ' αυτά ο γυιός μου; Νόμιζε μέσα στη ζάλη του πως είχε προφτάσει και μου είχε έξηγηθεί προηγουμένως. Κι' όμως δέν είχα καταλάβει τίποτα.

Έτοιμαζόμουν να τον ρωτήσω, όταν τ' αγωμένα του χέρια σφίξαν τα δικά μου και τ' άμάτια του ξανασκοτεινίσαν...

— Πεδάινο!... ψιθύρισε.

Τόν έσφιξα μ' άπελπισία στην άγκαλιά μου.

— Μην το λές αυτό, παιδί μου. Δέν έχεις τίποτα. Κουράγιο, γυιό μου.

— Πατέρα μου, πεδάινο!... Μου έχει θρυμματίσει το κρανίο... Το μυαλό μου βουίξει... Ο κόσμος γυρίζει, γυρίζει γύρω μου και θοάβνει... Χαίρες για πάντα, πατέρα... Σβίνω...

— Στέφανε!... Παιδάκι μου!...

— Δέν διακρίνω πειά τίποτα... Μου φαίνεται σάν νύχη νυχτώσει.

Σφίξε με στην άγκαλιά σου, πατέρα... Θέλω να ξεψυχήσω πάνω στο στήθος σου... Θά πάω ν' άνταμώσω την αδελφή μας... Μά φυλάξου, πατέρα!... Φυλαχτήτε... Ή γη γέμισε τέρατα της Κολάσεως... Θυμάσαι τί σου είπα;... Τόν είδα καλά... Δέν είν' έκεινος... Δέν είνε μόνος του...

Είχε φύγει κατατρομαγμένη, ξεφρονίζοντας άγρια...

Στο σημείο αυτό ένας όργος ένπνιξε τη φωνή του γυιού μου.

Τά λόγια του με είχαν παραξένεψει. Και ξεχνώντας πειά τη λύπη και την άπελπισία μου, έσκιηρα στ' ατί του και του φώναξα:

— Στέφανε, φτωχό μου παιδί, μ' άκούσε;

Τά βλέφαρα του γυιού μου πεταλούδισαν για μιά στιγμή, μά δέν άνοιξε τ' άμάτια του.

Σιγά-σιγά έπειτα τ' άχέρια του πούσφιγγαν τ' άδικά μου, χαλάρωσαν, το κεφάλι του κρεμάστηκε προς τ' ά πίσω, ένας σπασμός τινάξε το νεκρωμένο του κορμί, άλλος ένας άκόμα, κι' έμεινε άσάλευτος, χωρίς πνοή, νεκρός!...

Ή σιωπορά μου ήταν άπεριγρηστη.

Βρισκόμουν άνάμεσα σε δύο νεκρούς!... Κι' ο ένας απ' αυτούς ήταν ή κόρη μου, κι' ο άλλος ο γυιός μου...

Άρχισα να χτεπώ το στήθος μου και να κλαίω, όταν έξαφνα έννοιωσα μιά ζεστή πνοή στον τράχηλό μου. Νόμισα πως θάταν τ' άλογο μου και γύρισα άργά-άργά το κεφάλι μου προς τ' ά πίσω.

Θέε μου!...

Ένας μεγαλόσωμος, λυγρός έστεκε πλάι μου! Τ' άγρια φλογερά μάτια του είχαν καρφωθεί στα μάτια μου, απ' τ' άνοιχτό του στόμα έβγαινε μιά φοιχτή δυσωδία...

Ήταν έτοιμος να οική και να με κομματίσει, τραβηγμένος στο μέρος αυτό απ' την όσμη του αίματος πουχε χυθεί και της ανθρώπινης σάρκας, της νεκρής και της ζωντανής, κυρίως της πρώτης.

Δέν θά γλύτωνα ίσως απ' τ' ά δόντια του, άν δέν συνέβαινε ένα θαύμα. Το ότι τον κτύπησα άμέσως κατάματα. Το βλέμμα μου του έπεβλήθηκε, τον κάρφωσε στη θέση του, τον μαγνήτισε...

Το κατάλαβα άμέσως αυτό κι' έξακολούθησα να τον κτυπάω μέσα στα μάτια, όσο μποούσα από έντονα, ψάχνοντάς συνεχόνως πλάι μου, με το ένα μου χέρι, σιγά-σιγά, για να βρω το άπλο μου. Το είχα άκομμάησει δεξιά μου και το βήκηκα εύκολα. Σιγά-σιγά πάλι έπιασα τη σκανδάλη, γύρισα την κάννη προς το στήθος του άγριμού και του έριξα...

Κυλίστηκε κάτω νεκρό, κεραυνοβολημένο, χωρίς να βγάλη το παραιμιχρό μουγκρητό.

Είχα γλυτώσει!...

(Άκολουθεί)